

1931 a že trvá až do nabytí pracovní schopnosti žalobcovy, nebylo však v něm uvedeno, kterého dne platební povinnost přestává. Usnesení prvního soudu o povolení exekuce nabyla právní moci. Mylně se domníval první soud, že dodatečným usnesením rozhodčího soudu ze dne 3. listopadu 1931 byl původní exekuční titul zrušen nebo jinak za neúčinný prohlášen, neboť jím bylo jen vysloveno, že platební povinnost uložená žalované nemocenské pojišťovně trvá nejdéle po dobu zákonnou podle § 95 odst. I. čís. 2 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n. (to jest od třetího dne pracovní neschopnosti nejdéle po jeden rok), ale nebylo v něm vyznačeno, kterého dne tato zákonná doba začala a kdy skončí. Dodatečným usnesením nebyl tedy změněn začátek platební povinnosti, určený v exekučním titulu na den 14. dubna 1931, ani nebylo vysloveno, kterého dne platební povinnost přestává. Návrhy dlužnice na zrušení exekucí se opíraly v podstatě o to, že vymáhající věřitel měl nárok na nemocenské jen do dne 1. července 1931 a že s tímto nárokem byl po vzniku exekučního titulu uspokojen. Vymáhající věřitel naproti tomu tvrdil, že mu přísluší nárok na nemocenské až dodne 3. listopadu 1931. Jest tu proto použití ustanovení § 40 ex. ř. Rozhodnutí o tom, byl-li vymáhající věřitel se svými nároky z exekučního titulu již uspokojen čili nic, jest závislé na tom, by byly vyšetřeny a zjištěny sporné okolnosti, kdy začala a kdy skončila povinnost nemocenské pojišťovny k placení nemocenského podle § 95 odst. I. čís. 2 zákona o sociálním pojištění, a rekursní soud vyslovil proto správně, že se dlužnice odkazuje podle druhého odstavce § 40 ex. ř. se svými námitkami na pořad práva.

Čís. 11907.

Do usnesení prvního soudu, jímž byl zamítnut návrh, by bylo pokračováno v řízení o doplnění pozemkové knihy, poněvadž okresní úřad odepřel souhlas se zrušením veřejnosti části veřejného statku, o jehož zápis do pozemkové knihy bylo žádáno, — jest navrhovatelův rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 662/32.)

Soud první stolice zamítl žádost, by bylo pokračováno v řízení o doplnění pozemkové knihy v Čechách, ježto okresní úřad odepřel souhlas se zrušením veřejnosti části veřejného statku, o jehož zápis do pozemkové knihy bylo žádáno. Rekursní soud odmítl rekurs navrhovatelů. **Důvod y:** V projednávaném případě jde o doplnění pozemkové knihy ve smyslu zákona ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. zák. Zákon ten nemá ustanovení, že jsou v tomto řízení přípustné stížnosti do usnesení soudce vedoucího řízení o doplnění pozemkové knihy. Naopak § 1 druhý odstavec stanoví, že pozemkové knihy budou založeny z úřadu, jde jen o formální řízení; podle ustanovení § 14 zakládání pozemkové knihy děje se pod přímým dozorem předsedy zemského soudu — nyní krajského civilního soudu — a krajských soudů, neb soudcovských úředníků od nich k tomu ustanovených; a podle ustanovení § 30 mají spisy, když byla skončena jednání vyvolaná námitkami

proti držebnostním listinám, předloženy býti předsedovi sborového soudu první stolice, v jehož obvodu jest katastrální obec, která byla předmětem vyšetření, by prozkoumal, zda bylo při vyšetřování postupováno zákoným způsobem; shledal-li vady, učiní vhodná opatření, by byly odstraněny a, je-li třeba, by bylo zahájeno nové šetření. Z těchto ustanovení plyne, že přezkoumávaní usnesení a opatření soudu vedoucího řízení o doplnění pozemkové knihy vyhrazeno jest presidentům sborových soudů první stolice, nikoliv rekursním soudům a že tudíž rekursy na rekursní soudy jsou nepřípustné a že tudíž jest nepřípustný i podaný rekurs. Na ustanoveních těch nezměnil nic zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu navrhovatelů věcně rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursu nelze odepřít oprávnění. Rekursní soud odmítl rekurs navrhovatelů z důvodu, že přezkoumávaní usnesení a opatření soudu vedoucího řízení o doplnění pozemkové knihy vyhrazeno jest presidentům sborových soudů první stolice, a nikoliv soudům rekursním, a že tudíž rekursy na rekursní soudy jsou nepřípustné. Tu však jde o usnesení prvního soudu navrhovatelům sdělené, jimž se zamítá jejich návrh, by bylo pokračováno v řízení o doplnění pozemkové knihy, poněvadž okresní úřad odepřel souhlas se zrušením veřejnosti části veřejného statku, o jehož zápis do pozemkové knihy bylo žádáno. Byla proto napadeným usnesením vlastně zamítnuta žádost o knihovní zápis, tedy bylo rozhodnuto o soukromoprávním nároku žadatelů, a není proto, přes to, že zakládání pozemkových knih se děje z úřadu pod přímým dozorem předsedy krajského soudu (§ 1 odst. (2), § 14 a 30 zákona o zakládání poz. kn. z 5. prosince 1874 čís. 92 z. z. pro Čechy), důvodu, by bylo odepřeno právo k rekursu účastníku, který se pokládá za zkrácena usnesením jemu doručeným (§ 6 a 37 zákona čís. 100/31). Vždyť nejde tu o nařízení presidia krajského soudu nebo vrchního soudu podle § 30 zák. o zakládání knih pozemkových v jeho dozorčí činnosti po prozkoumání spisů knihovním soudem předložených, dané soudu řízení provádějícímu, nýbrž o usnesení knihovního soudu, které soudu tomu nadřízené presidium nepřezkoumávalo. Není tu tedy případ, o jakém nejvyšší soud rozhodoval v rozhodnutí čís. 6246 sb. n. s. Poněvadž pak rekursní soud odmítl rekurs navrhovatelů, bylo usnesení jeho zrušiti a rozhodnouti, jak uvedeno.

Čís. 11908.

Exekuce na základě cizozemského exekučního titulu může býti povolena jen, vyplývá-li z exekučního návrhu a z příloh k němu připojených, že věc mohla býti zahájena v cizím státě podle ustanovení platných v tuzemsku o příslušnosti.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 668/32.)